

30 ЧЕРВНЯ

Я розсуваю нарозпаш штори в спальні, і ось за ними справле небо, широка річка, заповнена кораблями, човнами і баржами, але я думаю про шоколадні очі Вінні, про шампунь, що стікає спиною Вінні, про намистини поту на плечах Вінні та про делікатний сміх Вінні, і моє серце вже божеволіє, господи, якби ж я прокидалась у кімнаті Вінні на Павичевій вулиці, а не в моїй власній дурнуватій спальні. Учора ввечері слова ніби самі сказались: «Боже, Вінні, я справді тебе кохав», — і Вінні видихнув хмару диму та, імітуючи голос принца Чарльза, мовив «Потрібно зауважити, що з тобою теж страшенно добре проводити час, Голлі Сайкс», — і я мало не впісялася від сміху, хоч мене трохи роздратувало, що він не підповів «Я теж тебе кохав». Це якщо чесно. Але все одно, хлопці поводяться дуже тупо, якщо їм треба щось приховати, — це в кожному журналі написано. Якби ж я могла йому подзвонити просто зараз. Якби ж хтось придумав телефон, через який можна говорити з ким завгодно і коли завгодно. Він би саме їхав на своєму «нортоні» на роботу в Рочестер, на ньому була б косуха зі срібними заклепками, що складаються в напис «LED ZEP». Хоч би вже швидше вересень, коли мені буде шістнадцять і він забере мене звідси на своєму «нортоні».

Хтось грюкає дверцятами буфета вниз.

Ма. Ніхто більше так дверцятами грюкати не наважується.

«Думаєш, вона здогадалася?» — питає здавлений голос.

Ні. Ми з Вінні були обережні, аж занадто.

Просто в неї, в моєї мами, клімакс. Так.

На моєму програвачі «Fear of Music» *Talking Heads*, я опускаю голку. Вінні купив мені цей вініл наступної суботи після того, як ми зустрілися в студії «Чарівний автобус». Це розкішна платівка. Мені подобаються «Heaven» та «Memories Can't Wait», але там немає жодної слабкої композиції. Вінні бував у Нью-Йорку і реально бачив *Talking Heads* наживо. Його друзьбан Ден був охоронцем, після концерту провів Вінні за лаштунки, і він затусив із Девідом Бірном і рештою гурту. Якщо наступного року він ще раз поїде на концерт, то візьме мене з собою. Я вдягаюся, відшукуючи на шкірі

кожен слід від укусів, жалкую, що не зможу поїхати до Вінні сьогодні, але він зустрічається з друзями в Дуврі. Чоловіки ненавидять, коли жінки починають їх ревнувати, тож я вдаю байдужу. Моя найкраща подруга Стелла поїхала в Лондон поритися в секундах Кемдена. Мама каже, я ще замолода, щоб їхати в Лондон без дорослих, тому Стелла взяла Елі Джессоп. Нині моя найбільша розвага — поприбирати в барі, щоб заробити свої кишенькові три фунти. Рада, аж скачу. Тоді треба підготуватись до іспитів на наступний тиждень. Та моя б воля — я б дала чисті аркуші, ще й навздогін сказала б школі, куди їй засунути піфагорові трикутники разом з «Володарем мух» і життєвим циклом черв'яків. А що, я б могла.

Та. Можна так і зробити.

Унизу, на кухні, атмосфера ніби в Антарктиді.

— Добранок, — кажу я, але тільки Джеко підводить погляд зі свого крісла біля вікна, де він щось малює.

Шерон у вітальні, дивиться мультик. Тато внизу, в коридорі, говорить із кур'єром: перед нашим пабом гуркоче вантажівка броварні. Мама нарізає яблука кубиками, не говорить зі мною. Я мала б сказати щось таке: «Що сталося, мам, що я зробила не так?», — але гори воно синім полум'ям. Очевидно, вона помітила, що вчора я повернулась пізно, але хай вона перша про це заговорить. Я заливаю свої пластівці молоком і несу тарілку до столу. Мама брязкає кришкою по пательні й теж підходить.

— Так. Ти нічого не хочеш мені сказати?

— І тобі доброго ранку, мам. Знову спекотно сьогодні.

— Ти нічого не хочеш мені сказати, юна леді?

Якщо сумніваєшся, вдавай невинну.

— Про що саме?

Її очі зімружуються до щілинок.

— Коли ти прийшла додому?

— Ну добре, я трошки запізнилася, вибач.

— Дві години — це не «трошки запізнилася». Де ти була?

Я жую пластівці.

— У Стелли. Забула про час.

— О, це цікаво, дуже-дуже цікаво. О десятій я подзвонила до Стеллиної мами, аби з'ясувати, де ти, в біса, є, і знаєш що? Ти пішла ще перед восьмою. То хто бреше, Голлі? Ти чи вона?

Чорт.

— Після Стелли я ще пішла гуляти.

— І куди ж ти догуляла?

Я відточую кожне слово.

— Ну, понад річку.

— І ця твоя маленька прогулянка була за течією чи проти?

Я дозволяю тиші перетривати.

— А яка різниця?

З телевізора лунає якийсь мультяшний вибух. Мама каже
моїй сестрі:

— Шерон, вимкни це і зачини за собою двері.

— Це нечесно! Ти ж свариш Голлі.

— Зараз же. І ти теж, Джеко, я хочу...

Але Джеко вже й сам здимів. Коли Шерон пішла, мама знову
переходить у наступ:

— І ти ото «гуляла» геть сама?

Звідки це паскудне відчуття, що вона заганяє мене в пастку?

— Ага.

— І як далеко ти зайшла в цій своїй «прогулянці», сама-саменька?

— Ну... тобі в милях чи кілометрах?

— Може, ця прогуляночка завела тебе на Павичеву вулицю,
додому до такого собі Вінсента Костелло?

Кухня ніби плаве, а у вікні з ессекського боку річки схематич-
ний чоловічок знімає свій велосипед з порома.

— Що, язика проковтнула? Дозволь освіжити твою пам'ять:
учора, десята вечора, ти опускаєш ролети вітальні, переднє вікно,
на тобі футболка і мало що крім неї.

Так, я справді спускалася взяти Вінні лагер. Так, я опустила
ролети у вітальні. Так, хтось пройшов повз. Розслабся, сказала
я собі. Які шанси, що якась випадкова людина мене впізнає? Мама
розраховує, що я дам слабину, але я не даю.

— Ти губиш свій талант за баром, ма. Тобі би шпигувати
для MI-5.

Мама обдаровує мене Зневажливим Поглядом Кет Сайкс.

— Скільки йому років?

Тепер я схрешую руки.

— Не твоє діло.

Мамині очі знову стають пілінками.

— По ходу, двадцять чотири.

— Якщо ти вже знаєш, то нащо питати?

— Бо коли чоловікові двадцять чотири і в нього стосунки з п'ятнадцятирічною школяркою — це незаконно. Він може сісти.

— Мені буде шістнадцять у вересні, а *ще* мені здається, що поліція Кенту має важливіші справи. Я вже достатньо доросла, щоб самостійно приймати рішення про свої стосунки.

Мама закурює червону «мальборо». Я б зараз убила за цигарку.

— Коли я скажу твоєму татові, він із цього Костелло живцем шкуру спустить.

Звісно, татові час від часу доводиться випроваджувати буйних бормотологів зі свого пабу, всім власникам закладів час від часу доводиться, але він явно не з живодерів.

— Брендану було п'ятнадцять років, коли він зустрічався з Менді Фрай, і якщо ти думаєш, що вони просто тримались за ручки на гойдалках, — помиляєшся. І щось я не пригадую, аби їм хтось погрожував тюрмою.

Вона вимовляє чітко, ніби я дебілка:

— У — хлопців — це — інакше.

Я пирхаю, мовляв, просто не віриться, що я це чую.

— Голлі, я тобі кажу, наступного разу ти побачишся з цим... продавцем машин тільки через мій труп.

— Ні, мам, я буду *бачитися*, з ким, курва, захочу!

— Нові правила. — Мама гасить недопалок. — Я відвожу тебе до школи і забираю назад у *фургоні*. Ти ні на крок не виходиш із дому без мене, тата, Брендана чи Рут. Якщо я бодай *занюхаю* цього розбесника в нашому районі, то відразу побіжу в поліцію писати заяву — так, *побіжу*, допоможи мені Господи. І — і — по-дзвоню до його працедавця й розповім, що його робітник зваблює неповнолітніх школярок.

Довгі, жирні секунди пропливають, поки ця інформація всотується в мене.

Вентилі на моєму мокрому місці починають повертатись, але, *фіг там*, я не заплачу перед місіс Гітлер, не дочекається.

— Ми не в Саудівській Аравії! Ти не можеш мене просто замкнути!

— Живеш у нашому домі — живи за нашими правилами. Коли я була твого віку...

— Так, так, у тебе було двадцять братів, тридцять сестер, сорок дідусів і п'ятдесят акрів бараболі, яку копати не перекопати, бо так-во то виглядало жите в старій ірландій Ірландії, але ми в Англії, ма, в Англії! Надворі вісімдесяті, і якщо життя було таке заїбисте на тих багнах у Західному Корку, чого ти взагалі зайобувалась тим, щоб переїхати...

Лясь! Ляпас по лівій щоці.

Ми дивимось одна на одну: я дрижу від шоку, а мама лютіша, ніж я будь-коли бачила, і — здається — знає, що цим ударом вона замала те, чого вже ніколи не полагодити. Я виходжу з кімнати мовчки, ніби шойно виграла суперечку.

Я плачу хіба трошки, та й то це плач від шоку, не реву, а коли закінчую плакати — підходжу до дзеркала. Очі трошки підпухли, але це можна вирішити підводкою... квацьнути помадою, махнути рум'янами... Готово. Дівчина в дзеркалі — жінка, з підстриженим чорним волоссям, у футболці «Quadrophenia» і в чорних джинсах.

— У мене для тебе новини, — каже жінка. — Сьогодні ти переїжджаєш до Вінні.

Я починаю перелічувати причини, чому ні, і зупиняюся.

— Так, — погоджуюсь я, водночас пустотлива і спокійна.

Зі школи я теж піду. Просто зараз. Літні канікули однаково настануть швидше, ніж шкільний інспектор устигне перднути, у вересні мені шістнадцять, а тоді поцілуйте мене в дупу, середня загальноосвітня школа «Віндмілл Гілл». Чи мені слабо?

Не слабо. То пакуй речі. Що пакувати? Все, що вміститься в мою велику заплічну торбу. Трусики, ліфчики, футболки, бомбер; косметичка і пуделко «Оксо» з браслетами й намистами. Зубна щітка і жменя тампонів — у мене невеличка затримка, тому місячні мали б початися буквально з години на годину. Гроші. Я нарахувала 13 фунтів 85 пенні заощаджень монетами й паперовими. Ще 80 фунтів на ощадній книжці TSB. Вінні не вимагатиме в мене комірною, та я наступного тижня пошукаю собі роботу. Нянькою, касиркою, офіціанткою — є купа варіантів підзаробити кілька фунтів. А що робити з платівками? Я не можу забрати цілу колекцію на Павичеву прямо зараз, а мама цілком здатна просто з принципу взяти й віднести їх усі

в «Оксфам», тож я беру тільки «Fear of Music», дбайливо загор-
таю у свій бомбер і запишаю в торбу так, щоб не погнулась. Решту
ховаю під незакріпленою мостиною, це тимчасово, але, відкочую-
чи килим назад, я лякаюся, як ніколи в житті: Джеко дивиться
на мене з дверей. Він досі у своїй піжамі з «Thunderbirds» та
в домашніх капцях.

Я кажу йому:

— Пане, в мене через тебе мало серце не стало.

— Ти йдеш.

У Джеко такий потойбічний голос.

— Так, я йду, і це між нами. Але недалеко, не переймайся.

— Я зробив тобі сувенір, щоб ти мене не забула.

Джеко простягає мені картонний кружечок — вставку з упа-
ковки від сиру «Дейрілі», на якій намальовано лабіринт. Джеко
просто дуріє від лабіринтів: усе через ці книжки типу гри «Підзе-
мелля і Дракони», що вони з Шерон читають. Оцей, що Джеко
намалював, дубово простий за його стандартами, складається
з восьми чи дев'яти кіл, вписаних одне в одне.

— Візьми, — каже. — Він диявольський.

— Як на мене, не такий і поганий.

— «Диявольський» означає «сатанинський», сестричко.

— А чому твій лабіринт сатанинський?

— Присмерк слідуватиме за тобою, поки ти будеш його прохо-
дити. Якщо він тебе торкнеться, ти перестанеш існувати, так що
один хибний поворот у глухий кут — кінець для тебе. Ось тому
вивчи цей лабіринт напам'ять.

Боже, я й не уявляла, що в мене такий відбитий молодший брат.

— Добре. Ем... дякую, Джеко. Слухай, у мене є кілька...

Джеко бере мене за руку.

— Голі, вивчи цей лабіринт. Зроби своєму відбитому молодшо-
му братові послугу. Прошу.

Це мене трохи лякає.

— Пане, ви поводитесь дуже дивно.

— Пообіцяй, що вивчиш дорогу крізь нього, щоб у разі потреби
ти могла знайти свій шлях у темряві. *Будь ласка.*

Молодші брати моїх друзів пруться від машинок «Скейлетрікс»,
беміксів чи «Топ Трампс». Чому саме в мене брат робить такі
речі й каже слова типу «знайти свій шлях» і «диявольський»?

Одному Богу відомо, як він виживе в Грейвсенді, якщо він гей.
Я куйовджу його волосся.

— Добре, обіцяю завчити твій лабіринт напам'ять.

Тоді Джеко обіймає мене, що дивно, бо Джеко не любить обійматися.

— Та ну, я недалеко... Ти зрозумієш, коли підростеш, і...

— Ти переїздиш до свого хлопця.

І чому я досі дивуюся?

— Так.

— Бережися, Голлі.

— Вінні класний. Коли мама змириться з цією думкою, ми знову зможемо бачитись... ну тобто ми ж бачимося з Бренданом навіть після того, як він оженився з Рут, правильно?

Але Джеко просто запирає картонку зі своїм лабіринтом глибоко в мою наплічну сумку, востаннє дивиться на мене і щезає.

Ма з'являється з кошиком барних килимків на майданчику першого поверху — так, ніби вона ні разу не чекала на мене в засідці.

— Я не блефую. Тебе *покарано*. Шуруй нагору. На тому тижні в тебе іспити. Час узятися за голову й нормально все повторити.

Я хапаюся за балюстраду.

— «Наш дім — наші правила», так ти казала. Добре. Я не хочу ні твоїх правил, ні твого дому, ні отримувати по обличчю, коли ти розізнаєшся. Ти б такого не терпіла. Що, неправда?

Мамине лице посмикується, і якщо вона зараз скаже щось нормальне, ми таки поговоримо. Але ні — вона помічає мою торбу і пирхає, ніби не може повірити, яка ж я тупа.

— Колись ти мала голову на плечах.

Тож я спускаюся на перший поверх.

Десь наді мною її голос напружується:

— А школа?

— Сама ходи, якщо школа така важлива!

— У мене, бляха, ніколи не було такої можливості, Голлі! Мені весь час треба було робити в пабі, годувати тебе, Брендана, Шерон і Джеко, одягати, посилати до школи, щоб *вам* не довелося все життя дряпати туалети, вичищати попільнички і горбитись на роботі без вихідних.

Як горохом об стіну. Я далі йду вниз.